

Flykten från dåtiden

Och då stod hon där, med ravinens djupa bergväggar på varsin sida om sig.

Omringad, av nattens tystnad kunde skriken efter henne fortfarande höras, men skogens avstånd förvandlade kränkningarna till avläggset mummel, enklare att borsta av.

Hon tänkte aldrig mer gå tillbaka, trots att allt hon någonsin varit låg där bakom henne.

Bestämt riktar hon blicken framåt längs bergväggarna som under den stjärnklara natten gör vägen extremt tydlig, stjärnornas ljus gör valet enkelt.

I nattens tystnad och ravinens eko börjar hon gå framåt med en osäker hand strykandes längs den våta, knöliga bergväggen.

Allt det som tidigare hänt spelar inte längre någon roll, nu är hon ensam med en tydlig riktning och med stjärnorna som vägledning är intet omöjligt.

Under henne knastrar den köldfrusna marken i takt med stegen mot ovissheten och trots ovetandets obehag vet hon att inget kan vara värre än det som varit, alla framtida utmaningar är värda för att slippa besväret av dåtiden...

Efter timmar i kyla och efter kilometer i rörelse har den kalla vinden blåst bort den värmande självklarheten, vars drivkraft tidigare tryckt henne framåt. Med de kalla vindarna smeker sig nu återigen osäkerheten över henne och såren från dåtiden känns inte lika djupa, som de nya från vindens piska.

Plötsligt hörs ljudet av en kvist som bryts och hennes blick viner fram och tillbaka i mörkret för att hitta källan till ljudet, men ingenting syns, ingenting hörs. Hon sluter ögonen, kniper händerna och andas långa, djupa andetag som fyller luften omkring henne med ånga.

Ljudet var inte på riktigt...

Så bryts tystnaden igen, av en ny gren som bryts och det inbillade lugnet försvinner. Den här gången har hon inte fel för i genomsökningen av mörkret omkring henne fastnar blicken i två stora, gula ögon. Trots mörkrets försök att dölja detaljerna avslöjar hjärnans föreställning hela sanningen. Det är en varg. Instinktivt börjar benen röra sig i motsatt riktning, bort från de gula ögonen, det är som att överkroppen inte hänger med. Hjärnan och huvudet är kvar i funderingarnas värld medan den inre reptilen drar tänkaren mot säkerheten. Hjärnan hinner ikapp kroppen när tystnaden återigen bryts, denna gång av de gula ögonen som ger ifrån sig ett starkt ylande.

Fötterna smattrar mot marken och händerna viftar i förtret bort alla grenar som försvårar flykten från de gula ögonen, flykten från mörkret. Trädlinjen bryts och hon finner sig stående på en stor, öppen åker där synfältet

sträcker sig i kilometer. Löpstegen blir längre och flåset högre när skogen krymper bakom henne. Med en blick kastad över axeln ser hon nu hur inte enbart ett par gula ögon betraktar henne från skogsbrynet, utan en hel flock, minst 8 par ögon betraktar alla flickans rörelser. Hon fortsätter springa men helt plötsligt är det som marken under henne försvinner, hon faller, handlöst. När hon återigen får kontroll på kroppen och kommer upp på huk är hon omringad av stora, vildvuxna vargar som cirkulerar runt henne. Månens ljus speglar sig i de sylvassa tänderna och allt är över, det är här livet tar slut. I sin uppgivenhet vrålar hon mot vargarna. Hon vrålar ut alla livens bekymmer, hur hon genom hela livet blivit mobbad, slagen och jagad, och i bekymrens frigörelse känns inte slutet lika obehagligt längre, kanske är det till och med bättre på andra sidan...

Men trots alla lärdomar, alla motgångar flickan mött så lär hon sig nu det allra viktigaste. Livet är aldrig enkelt, livet blir aldrig som en tänkt sig och det är omöjligt att räkna ut. För när döden cirkulerar runt henne och hennes liv hänger i käftarna på vilda vargar, när döden börjar kännas rimligare än livet. Då gör döden som livet gjort hela livet, det sviker henne. Vargarna vänder om, ger sig av tillbaka in i skogen och hon sjunker ensam ihop i mörkret, gråtandes.

Snyftningarna ekar långt på den öppna åkern och när nu kylan tränger igenom de sommartunna byxorna är det inte mycket som talar för att flickan ska lyckas vända på livet. Men likt en maskros växer de starkaste människorna fram ur den mörkaste jorden och det är ur den starkaste motgången de som lyckas vända på förutsättningarna blir de starkaste vinnarna.

Det är i det mörkaste mörkret som ljuset syns mest
och först...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren GoodLightStories med Poeter.se id #141606 innehar upphovsrätten